

El Tresor del volcà dorment

Nom de l'alumne: Inés García Pomares

Cicle escolar: 1ºESO

Centre educatiu: Santa María Hijas de Jesús

Era un dia com qualsevol en una xicoteta illa caribenya on estaven de vacances d'estiu tres amics que caminaven tranquil·lament per la platja.

-La veritat és que el mar està preciosíssim a estes hores- va dir Amber, una xica amb el cabell ros i llarg, la seua cara estava plena de pigues i els seus ulls eren verds – hem de venir ací més vegades

-Estic totalment d'acord- va concordar Adam que era castany i amb els ulls obscurs i la pell morena

-De veritat que crec que hem d'anar-nos-en ja- deia cansinament Tom que era el més temerós del trio, ell era alt i pèl-roig, tenia tantes fòbies que no cabrien en un full normal.

-Tranquil Tom, encara queden quinze minuts per a anar-nos d'ací- contestava Amber cansada de les seues preocupacions insignificants.

Quan ja portaven un bon tros caminant van seure's en l'arena per a contemplar com l'aigua arribava a l'arena i retrocedia, en un d'eixos moviments van veure a uns metres d'ells com un frasc de cristall era arrastrat per l'aigua i quedava sobre el substrat, tots es van alçar i van córrer fins al lloc on havia deixat l'oceà la botella, tenia aspecte d' haver estat a la deriva anys; portava una tapa de suro.

-Què es això – preguntà Adam incrèdul.

-Evidentment és una botella!- li va reprendre Amber, a qui no li agradava la gent que no entenia les coses a la primera. Ella va agafar el frasquet i abans d'obrir-lo va fixar-se que portava un missatge lligat amb una corda al suro.

-Pots llegir-lo Tom?- va preguntar la xica, ella volia que el seu amic participara ja que, com és molt poregós, casi mai feia res.

-Val- va respondre Tom tímidament.

>>La riquesa no és el poder o els diners d'una persona sinó que depén de l'interior d'esta 867-5309 <<

Van mira-se i no van donar moltes voltes a eixa frase, Amber va traure el suro que cobria el

frasc, va introduir la mà i va extraure un paper enrotllat amb la mateixa corda que subjectava la nota. Va desplegar el paper i no s'ho podia creure.

-Es un mapa del tresor!- va exclamar Adam amb un to victorios- espere que el tresor siga de diners.

En el mapa estava dibuixada la muntanya de l'illa, que en realitat era un volcà adormit, i hi havia unes petjades minúscules d'humà que es dirigien fins a una cova amb forma de campana en les faldes de la muntanya, en el dibuix de l'orifici posava una senyal de perill, després les petjades continuaven fins a arribar al cim del volcà on hi havia una fletxa que assenyalava l'interior d'aquest. Els tres van quedar-se uns segons processant tot el que havien vist en el full.

-A mi em pareix una simple malifeta -va dir Amber que era més prudent que els altres.

-Concorde amb tu- va costestar Tom.

-Però que perdem intentant-ho?- va preguntar retòricament Adam, que sempre intentava per tots els mitjans eixir-se amb la seua.

-Bo, ahí també tens un poc de raó- va dir Amber un poquet indecisa- podria ser una manera de no estar tot el dia amb les tecnologies!

-Ja però i els pares què?- va preguntar Tom.

-Et recorde que estem a les vacances d'estiu, crec que ens deixaran sense problema- va afirmar Amber- així ens estalviarem les reganyines de 'és que estàs tot el dia amb el telèfon' 'deixa les pantalles'- deia Amber posant un to burló.

-Tens tota la raó- va contestar Adam- i be Tom, vols vindre o no?- va preguntar al seu millor amic.

-Val, però amb una condició, hem d'anar preparats, per a enfrontar qualsevol obstacle que se'ns presente.

-Perfecte xic valent- va dir Amber- val, demà a les deu de la matinada en el parc que dona a la muntanya, heu de traure tot el que se us ocrrega, òbviament menjar i beguda, una tenda de campanya i ferramentes- va finalitzar Amber que li encantava donar ordres a tothom.

A l'endemà era dissabte, van arribar les deu i a el parc estava Amber esperant els seus companys de viatge.

>>Perquè sempre arriban tard- es deia a si mateixa- quina irresponsabilitat<<

Van arribar les deu i deu i seguien sense arribar i per fi, a les deu i quart, dos individus s'aproximaven corrent cap al lloc on es trobava Amber, anaven carregats amb bosses i motxilles que anaven arrossagant per l'herba.

-Hola, sentim la tardança- va dir Adam pantaixant.

-El bus no arribava – deia Tom amb la llengua fora com si fora un gos.

-Pensava se us havia oblidat- va dir Amber- be , que hagueu traigut?

-Jo porte, roba neta per si de cas, alguna cosa de queviures i també una tenda per a acampar- va finalitzar Adam que seguia respirant fortament.

-Jo he portat ferramentes, roba i llanternes- va perfeccionar Tom.

-En el meu cas he dut quelcom per a la higiene, menjar i aigua, també roba , òbviament he portat el mapa i la botella i per si de cas una altra tenda i algunes llanternes, qui sap què pot passar!- va acabar Amber orgullosa.

Van carregar amb tot i van començar ascendir pel sender que indicava el mapa; ja portaven unes hores caminant i les seues forces es debilitaven cada vegada més ràpid.

-Podem fer un descans?- va preguntat Amber desesperada amb la cara humida per la suor.

-Sí, per favor!- van contestar a l'uníson els altres dos amb la mateixa situació que ella.

Tots tres es van desplomar sobre el sol i van beure una mica d'aigua. Van acordar que lo millor seria acampar a eixe lloc i van començar a muntar la tenda , esta era gran i resistent, també van col.locar els sacs per a dormir de manera que quedara espai per a totes les coses que portaven.

-Mare meua, està plovent- va dir Tom com si haguera estat cinc anys caminant i desitjara anar-se'n d'alli. Tanmateix, la tenda també era impermeable així no corrien perill. Quan va arribar l'hora de

dinar tots tenien una fam voraç.

-Jo he portat un termo amb sopa calenta, també tinc bols per a tots - va dir Tom sacant d'una bossa la botella.

-Crec que es una idea fantàstica -va contestar Adam que tenia les mans congelades.

-Encara sort que està calenta, molt previsor Tom!-va dir-li felicitant-lo. Tom no estava molt acostumat a felicitacions que no anaren dels professors per les seues qualificacions, així que es va ruboritzar i va servir la sopa en tres bols; no obstant això va guardar una mica per si necessitaven més menjar calent durant l'excursió; la pluja va cessar a les quatre de la vesprada i van decidir eixir per ha conèixer més del lloc on s'havien acomodat.

-Intenteu buscar amb la vista una cova amb forma de campana- va exclamar Amber que estava examinant amb la mirada cada lloc de la muntanya, després d'uns minuts observant per fi la van trobar:

-Ací! Ací!- cridava Adam- crec que es eixa d'allà- va dir senyalant una roca sortint.

-A veure?- preguntà Amber amb to sorprés. Efectivament era la cova, però encara faltaven uns metres per pujar.

-Bé, jo crec que hauríem de passar la nit ací, i demà a primera hora anirem a la cova- va concloure Adam.

-Bona idea- van exclamar Amber i Tom a l'uníson

Ja s'aproximava les set i ells ja tenien tot preparat per anar- se'n a dormir després del dinar.

-Be jo crec que per a dinar, podem menjar aquest arròs instantani- va suggerir Amber que portava a la mà un recipient de plàstic, va sacar tres com eixe i va donar-los a els seus amics, mentre estaven fora van pendre foc per a després calentar unes núvols de sucre abans de dormir. Res més terminar l'arròs van començar a engolir els núvols.

-Estan millor si us poseu al foc- va dir Tom amb la boca plena de núvols.

-Anem a provar-ho- va dir Adam graciosament, com ell no es molt previsor va posar el menjar al

foc i res més traure-la del foc va ficar-la dins de la seua llengua, després va començar a cridar com un boig, mentre que Amber i Tom no podien parar de riure. Després de tot, van acabar amb dolor de panxa, tant per els núvols com per el riure. La tenda era bastant acollidora així que no van tardar en dormir plàcidament.

Al següent dia Adam ja estava despert i preparant les coses per pujar a la cova, els seus amics encara seguien dins de la tenda dormint. Ja eren les huit i Amber va eixir de la tenda amb roba neta i llista per a encaminar-se fins dalt, uns segons deprés davall de les teles que cobrien la tenda va aparèixer Tom amb cara de somni, no obstant això ja estava preparat.

-Doncs anem a veure com podem pujar arriba-va dir Amber intentant localitzar algun camí ocult o escales de pedra davall de la tundra que cobria la muntanya.

-Sols hi ha una solució- va dir Adam- escalar - res més dir-ho Tom tenia els ulls com plats.

-Com dius?- deia mentre anava perdent el color.

-Tranquil es un tros curt, sols has de donar suport en els filaments de roca que sobreixen, tu segueix les meues passes- va dir-li Amber. Adam va ser el primer en trepar fins que va arribar a terra ferma.

-Val ara enganxaré aquesta corda ací- va dir senyalant una roca propera- i us agafeu a ella.

Amber i Tom van assentir i ella va ser la segona en escalar, seguida de Tom que s'aferrava a la corda com si fora el seu salvavides. Ja les quedava poc quan Tom va posar el peu en una roca inestable i quasi es precipita a el sòl, però Amber va agafar-li de la mà en el últim segon. Quan ja estaven tots arriba, van dirigir-se a la cova per a veure que era lo que les esperava .

-Quan estiguem en la entrada encengueu les llanternes- va dir Tom que tenia una mescla de temor i esperança. En el moment que van arribar a l'orifici van prende les llanternes i van entrar amb decisió, van notar un vent suau que cada vegada que s'endinsaven més es feia més fort , van arribar a un punt en el que una veu solemne va dir:

-Qui gosa creuar la meua cova?- va preguntar una veu de dona adulta.

-Hola? Deixa't veure!- va exigir Adam. Del no-res una paret de la cova va moure's sorollosament i es va seure davant d'ells.

-És un esfinx!- va exclamar Tom- segons les llegendes les esfinx fan una endevinança perquè nosaltres creuem el seu territori.

-La meua endevinança és la següent- deia com si fora una cantarella.

>>Jo puc tindre quatre, dos i tres potes al llarg de ma vida. Qui sóc jo?<<

-Una pregunta: que passa si no responem o la responem malament?- va preguntar Amber

-Haurà conseqüències per a tots els testics- va contestar secament l'esfinx.

-Ho tinc – va exclamar Tom- es l'esser humà- va respondre segur de si mateix

-Correcte,podeu passar- va dir l'esfinx mentre s'apartava de l'eixida de la cova.

Mentre els xics corrien anaven felicitant al seu amic per la seua rapidesa i intel·ligència:

-Molt bé Tom! Eres el millor- li va dir Amber sonat-li un abraçada.

-Amic eres un geni sense lampara magica- va dir Adam amb burla.

Ja havien eixit de la cova i es dirigien fins a la cima del volcà .Ara tenien que ascendir per unes escales de pedra irregulars que conduïen fins a la punta. Ja estaven per la meitat de les escales quan es van desplomar en un clar que havien encontrat en la muntanya.

-Hem de descansar, però després prosseguirem si no aquesta excursió durarà setmanes- va exclamar Amber.

Van menjar cadascun una fruita i van veure una mica d'aigua, tot seguit van prosseguir amb la pujada a l'orifici del volcà dorment. Unes hores més tard ja sols quedaven uns poquets graons per a arribar a l'objectiu.

-Ja falta poc- deia patint Amber, que no estava molt acostumada a l'esforç físic. Els altres dos estaven tan cansats que no podien contestar de la respiració tan forçada que feien. Uns minuts després van a arribar a l'orifici i van contemplar-lo fins que van reaccionar.

-I ara com baixem?- va preguntar Adam

-Tenim una corda i llanternes, que creus que hauríem de fer?- li va preguntar sarcàsticament Amber-

bé, enganxa la corda a eixa roca- va dir senyalant una roca propera- i baixarem poc a poc.

Tom va enganxar la corda amb un nus que havia après en els scouts. Quan el nus estava lo més fort possible Adam va començar a baixar lentament amb la llanterna a la mà . Després va baixar Tom i per últim Amber. Amber i Tom no eren molt bons en l'esport, mentre que Adam sempre havia sigut el millor, per tant Adam anava molt més ràpid que els demés. Ell ja estava baix, en canvi Amber i Tom seguien baixant mirant aterrats a l'exterior per si en algun moment la corda s'aflonjava. Després d'uns minuts ja estaven tots amb llanterna en mà admirant el seu interior. A fora pareixia obscur i fantasmagòric, però a dins era molt diferent, les paredes estaven plenes de una espècie de minerals rojos, que eren la lava incrustada i estos producién una llum que il·luminava una mica el túnel que s'endinsava a dins.

-Es increïble!- va exclamar Amber- inclús millor que la platja

-Deixem-nos d'afalacs i anem a continuar per ací- va dir Tom tomant les rendes de la situació per primera vegada. Amb les llanternes il·luminant van caminar lentament i observant tot el que tenien al seu voltant. No més llevaven quinze minuts de trajecte quan Adam va caure en un dels nombrosos forats causats per la humitat. S'havia esguellat un poquet el turmell, però va posar-se un tros de tela la seua camiseta i va seguir.

-Estàs segur de que no vulgues parar?- va preguntar Amber preocupada mirant la sang que esvarava per la sabata.

-No te preocupes la sang pararà d'un moment a un altre- deia Adam intentant paréixer el més alterat possible.

-Crec que és millor que pressiones uns minuts la ferida Adam -li va recomanar el seu millor amic

Adam va seure's a una roca que havia i va estrènyer la ferida uns deu minuts , després d'eixe temps ja no sagnava, així que van seguir el seu camí mirant al sòl i al front cada vegada. Ja començaven a fluixejar les cames i de sobte es van trobar amb un sol de rajoles hexagonals i als

costats diferents números.

-Que es això?- va preguntar Amber

-Crec que una altra prova, com la de l'esfinx- va esbrinar Tom

-Anem a comprovar-ho- va dir Adam valentament, tot seguit va posar un peu en hexàgon una veu sonora i greu va ressonar del no-res.

->>Aquest obstacle, consisteix en pisar les rajoles correctes i teclejar el nom de la creadora d'aquesta busca, però si xafeu l'equivocada hi haurà conseqüències espantoses, cada nombre correspon a una rajola, heu de xafar el nom de la creadora de la busca i podreu passar<<- va acabar la veu misteriosa.

Els xics no sabien a quin nom es referia, estaven confusos perquè mai havien escoltat el nom de la inventora d'eixa activitat, ni un nom en nombres.

-Un moment, passa'm el flascó- va demanar Adam apressuradament a Amber- si us fixeu en el missatge de fora hi ha un sèrie de nombres, i si és com la signatura?- va suposar Adam- i també va recordar que la meua àvia deia que era una cançó que li encantava, que era el títol d'eixa.

-Estàs totalment segur?- va preguntar- li Amber un poquet insegura.

-Totalment- va repondre Adam, mentre Tom obserbava l'escena.

Adam va buscar amb la mirada el 8 i va posar el peu en la rajola corresponent, i no va passar res, després el 6,7,5,3,0,9 i per fi va acabar sa i estalvi, Tom i Amber van repetir al seu amic i van creuar el tram.

-Molt bé Adam- va felicitar-lo Tom- s'havia que davall d'aquest xic musculós i esportiu es trobava un xic intel·ligent- va dir Tom, i eixa frase va encadenar un riure col·lectiu.

-Ja vaig recordar de què em sonava eixa sèrie, es la cançó Jenny, això significa que la responsable de tot açò és ella!- va puntualitzar Adam, els seus amics van mirar-lo com si fora una altra persona, però van seguir amb el trajecte.

-De veritat crec que ja falta poc, xics!- va exclamar Amber emocionada, el seu cabell començava a enmaranyar-se i tota la roba que portava estava bruníssima, en realitat els xics mai l'havien vist ací, perquè ella sempre anava perfecta a tots els llocs. Després de l'obstacle anterior van anar amb més cuidat per si de cas es topaven amb alguna prova amagada i que els agarrarà desprevinguts. Uns metres més van trobar-se amb una sala que del sostre penjaven cordes de distints colors i tamany, el sòl era de pedra però estava desnivellat, al fons de la sala havia un umbral on es veia el tresor, ells van veure'l i van emocionar-se.

-Allí està el tresor!- cridava Adam- sabia que el trobaríem.

-Però què hem de fer ací?- va preguntar Tom confós.

-Crec que hem d'estirar de les cordes correctes- va dir Amber intentant buscar una altra opció- per això el sòl està desnivellat, si estirem l'incorrecta el sòl baixarà fins que desaparega eixa part.

De sobte Amber va penjar-se d'una corda propera, però la corda va caure i la roca on es trobava va baixar però ella va escalar per eixir del buit on estava atrapada, llavors els altres dos van posar-se en acció, però ells van caminar en vegeu de penjar-se de les cordes, però a mesura que caminaven el sòl baixava, quan es van donar en compte van tornar al lloc inicial, menys Amber que va intentar desxifrar com podia arribar al tresor. Totes les cordes eren d'un color o tonalitat diferent, però hi havia tres colors que es repetien: blau, groc i roig, també va fixar-se que feien una filera fins al tresor. Amber va posar-se a pensar en la seua ment mentre el sol on es trobava baixava lentament.

->>Tu pots fer-ho Amber Lee, no sigues indecisa, arriesca't, què perds?<<- ,llavors quan faltaven uns pocs centímetres perquè la part de sòl on es trobava caiguera Amber va donar el salt més alt de sa vida i va aferrar-se a la corda blau que colgava a la seua dreta, després va balancejar-se fins passar a la corda groga i seguidament a la corda roja, va fer el mateix durant sis vegades fins que va arribar a l'umbral on es trobava el tresor.

-Gallines! Vinga no tinc tot el dia- deia Amber orgullosa de si mateixa, Tom i Adam van imitar a la seua amiga fins que van arribar a l'umbral sense porta on es trobava la caixa que contenia suposadament un tresor valiosíssim.

-Ho obrim junts- va dir Tom en to solemne, van girar la clau que havia al pany i van obrir la pesada tapa de coure que protegia el seu interior, en deixar al descobert el que havia dins no ho podien creure, no hi havia res!

-Era una estúpida malifeta!- va exclamar Adam rabiós- era molt rar tot- deia entre dents.

-Espera hi ha una cosa- va dir Tom agafant un objecte redó i xicotet que tenia un botó roig en el mig, de seguida Tom ho va pressionar i va aparèixer un holograma d'una dona adulta amb la mirada afable i brillant. La dona va començar a parlar:

- Hola xicotets aventurers, heu aconseguit arribar ací, axó significa que heu superat les tres probes, que tenien com objectiu: la valentia, d'intel·ligència i la prudència. Tom tu has demostrat molta valentia i intel·ligència al contestar l'enigma, tu Adam has demostrat que quan vulgues pots ser un setciències i tu Amber has superat la teua por i indecisió i te has atrevit a la teua idea. Tots tres heu demostrat les vostres habilitats ocultes i heu sigut brillants. Aquest es el tresor i com bé jo vaig dir >>*la riquesa de l'ésser humà no és el poder ni els diners, sinó el seu interior*<<- i la dona va desaparèixer.

-Un poc de raó té - va dir Adam que estava un poc trist- jo per exemple he demostrat que no sóc el típic xic esportiu i neci que tot el mon pensa que soc- va finalitzar Adam.

-Jo sempre he sigut el setciències i poregós de la classe però la valentia i la intel·ligència poden fer una combinació perfecta- va dir Tom

-En el meu cas, durant tota ma vida he sigut la xiqueta de mama, sempre perfecta, amb qualificacions excel·lents i sempre anava amb tot impecable, però tot això o decidien ells, per això soc tan indecisa, perquè quasi mai prenc decisions per mi mateixa- va acabar Amber.

La llegenda conta que els tres xiquets van aconseguir eixir d 'aquell lloc i són les úniques persones vives que han estat en eixe lloc, ningú sap de la existència d'eixe volcà, però, qui sap als que els arribarà la proxima botella?